

doel

In een protestantse eredienst wordt aan het einde door de predikant de zegen uitgesproken.

Wat op mij het beste van alles overkomt: "... en geve u vrede."

Het is een heel andere vrede dan 'geen oorlog'.

Het is het gelukzalige gevoel dat alles in orde is zoals het is, ondanks de vele manco's.

Daarom vind, denk ik, hetzelfde plaats bij de kreet voor autistische mensen: "Je mag er zijn, zoals je bent."

Ik heb in mijn genen veel meegekregen, goed en minder goed. Ik heb zelf de keus om er iets mee te doen. Dan heeft de omgeving me verder gevormd tot wat ik ben. Met dit alles, doe ik mijn best om wat te bereiken.

Natuurlijk maak ik fouten, wie doet dat niet. Ik kwets ongewild mensen die me lief zijn; ja, wel met de beste bedoelingen vanzelf. Maar, wie zal mij kunnen verwijten, ik doe toch mijn best. Bovendien is aan wat gebeurd is, niets meer te veranderen. Ik doe alles maar eens en daarna het volgende, tot het niet meer kan.

Daarom kan ik vrede hebben met de bereikte toestand. Uit dit gevoel blijf ik mijn best doen, streven.

Het geeft rust: Ik mag er zijn, zoals ik ben.

